

Η ιστορία της Βέλβητ Παλμ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη: Άρτεμις Λόνι
Διόρθωση: Θάνος Μοσχούδης
Εξώφυλλο: MOTIBO A.E.

© 2012 Εκδόσεις Τόπος
& Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες

*Μέρος των εσόδων του βιβλίου θα διατεθούν
στην Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες*

ISBN: 978-960-499-029-0

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

Θανάσης Σκρουμπέλος

Η ιστορία της Βέλβετ Παλμ

Επίμετρο: Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ
για τους Πρόσφυγες

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

...κύριε άφες αυτοίς, οίδασι γαρ τι ποιούσι τα καθήκια...

άσπρα και μαύρα... η κακιά ψυχή

ό,τι χρώμα σάρκα θες φοράει...

MΕ ΛΕΝΕ ΒΕΛΒΕΤ ΚΟΦΙ ΠΑΛΜ, που να μη με λέγανε, το σώμα μου το νιώθω βαρύ και βρόμικο. Με κρατάει εδώ, μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Το δωμάτιο είναι το ρούχο του τρελού που φοράω. Πετάω ψηλά. Δεν είμαι μια mambo του bondieu¹ που το κάνει αυτό, είναι το μυαλό μου που δραπετεύει. Ο τοίχος είναι πράσινο ριπολίνη, έχει στίγματα από αίμα πάνω του κι έναν σπασμένο καθρέφτη. Δεν κοιτάζομαι ποτέ στον καθρέφτη. Απέναντι από το κρεβάτι είναι ο νεροχύτης. Μια λεκάνη με μια τρύπα στη μέση. Έχει έναν κουβά από κάτω του. Πλένω τα χέρια μου στον νεροχύτη. Κάθε δέκα πλυσίματα γεμίζει ο κουβάς. Τον αδειάζω στον ακάλυπτο. Ρίχνω και λίγο μέσα στη γλάστρα. Δεν έχει φυτρώσει τίποτα ακόμη. Περιμένω.

Η δουλειά γίνεται έτσι. Η πόρτα είναι ενισχυμένη με τσίγκο. Χτυπάει το κουδούνι, ανοίγω, μπαίνει ο πελάτης. Μιλάμε για λίγο. Τα μάτια του καίνε. Δεν ξέρει πού να βάλει τα χέρια του. Αν

θέλει ποτό παίρνω το μηδέν στο τηλέφωνο και του φέρνει σε δίσκο σφηνάκι η γριά από κάτω. Ο πελάτης πληρώνει έξτρα το ποτό. Εμένα δεν με εμπιστεύονται να 'χω το μπουκάλι στο δωμάτιο. Ούτε να εισπράττω τα χρήματα. Είμαι των εκατό ημερών εγώ. Όχι μόνιμη. Εκατό ημέρες σε αυτό το κωλοδωμάτιο, δέκα με είκοσι πελάτες την ημέρα. Το δωμάτιο είναι ένα σιδερένιο ρούχο που με σφίγγει. Στις εκατό μέρες ξεχρεώνω και μου δίνουν καινούργια χαρτιά με σφραγίδα Σένγκεν. Το μυαλό μου τις προσπερνάει γρήγορα αυτές τις σιδερένιες ημέρες και φτάνει στο τέρμα τους. Πετάω, χάνομαι από δω.

Τώρα ούτε σε ποια πόλη βρίσκομαι δεν ξέρω. Μόνο την οδό βλέπω. Τη δίγλωσση ταμπέλα απ' το παράθυρό μου «οδός Αισχύλου» στα αγγλικά και στα ελληνικά. Αισχύλο μετέφραζε η μάνα μου. Τραγωδία σε τρεις πράξεις. Στη Σοφάιαταουν, τη δική μου Σοφάιαταουν, ο πατέρας μου ήταν ιδιοκτήτης θεάτρου. Έφερνε Μπρεχτ. Ο πρώτος μαύρος που έφερε Μπρεχτ και ελληνικές τραγωδίες. Η μάνα μου, μαύρη, ντελικάτη γυναίκα, τη θυμάμαι Άννα Πίλινγκ στο *Μάνα Κουράγιο*, κουράγιο εγώ τώρα. Εξήντα μέρες μένουν ακόμη. Κάθε μέρα ποτίζω το κουκί στη γλάστρα. Το μόνο πράγμα που κατάφερα να κρατήσω από όσα κουβαλούσα επάνω μου, ένα κουκί. Περιμένω να

φυτρώσει, δεν το βλέπει ο ήλιος. Η γλάστρα ήταν εκεί, έζεχνε κάτουρα γάτων. Μαλάκωσα το χώμα με το νερό από τη βρύση. Το σκάλισα με τα χέρια να αεριστεί, φύτεψα το κουκί. Περιμένω.

Να σας συνεχίσω πώς γίνεται η δουλειά. Αφού ο πελάτης πιει το σφηνάκι και με ψεύτικα γέλια –δεν μπορώ να του δώσω μπουνιά που θέλω, θα με δέσουν στους κρίκους– εγώ του δίνω χάδια, τον βοηθάω να χαλαρώσει, αυτός ξαπλώνει στο κρεβάτι. Μου πιάνει το χέρι και το οδηγεί στο παντελόνι του. Πού να με πάρει, πόσες φορές το 'χω κάνει αυτό. Του ανοίγω το φερμουάρ και πιάνω το πέος του στην παλάμη μου.

Μετά από κάθε πλύσιμο, τρίβω με βαζελίνη την παλάμη μου. Τρυφερή παλάμη, αυτό θέλει ο πελάτης. Του περνάω το προφυλακτικό, για να μην λερώσει το παντελόνι του, κι αρχίζω και του σφίγγω πάνω-κάτω το πέος. Τελειώνουν γρήγορα. Ο πιο αργός δεν κάνει πάνω από ένα λεπτό. Οι γέροι αργούν. Τους μισώ τους άντρες.

Κι όμως ποιητικά κατοικεί ο άνθρωπος πάνω σ' αυτήν τη γη... *dichterisch wohnt der Mensch...*² Είχαμε σπίτι με κήπο και φρουρό στη Σοφάιαταουν. Ο παππούς μου, ο πατέρας του πατέρα μου, είχε ορυχεία κασσίτερου. Τις Τετάρτες, που δεν είχαμε σχολείο, ερχόταν σπίτι ο κύριος Φραντς, μάθαινε πιάνο και γερμανικά σ' εμένα και τον

αδελφό μου. Ήρθαν οι «αρουραίοι», μας είπαν «κατσαρίδες». Κάψανε το σπίτι, κάψανε το θέατρο. Μέσα σ' ένα βράδυ άλλαξε η ζωή μας. Γδάρανε με τις ματσέτες ζωντανό τον πατέρα μου. Εχθρός του Λαού. Λούσανε με πετρέλαιο και κάψανε τον παππού μου. Εγώ με τη μάνα μου και τον αδελφό μου το σκάσαμε. Μας βοήθησε ο φρουρός. Ένα παιδί ήταν που κρατούσε ντουφέκι. Ο πατέρας του ήταν εργάτης σκηνικών στο θέατρό μας.

Βλέπω τις πόρνες από το παράθυρο κάτω στον δρόμο, πάνε πέρα-δώθε, κάνα δύο ρημάδια από αυτές βελονιάζονται για ν' αντέξουν, δένουν το λάστιχο στο μπράτσο, χτυπούν με το δάχτυλο να φουσκώσει η φλέβα και μπήγουν τη βελόνα. Μετά χορεύουν ή κλαίνε. Τις χτυπούν οι νταβατζήδες, «η πρέζα σκοτώνει, μου κοστίζεις. Πρέπει να ζήσεις για να ξοφλήσεις αυτά που μου χρωστάς». «Να στα ξοφλήσω τώρα», του φώναξε μία, όρμησε και χτύπησε με δύναμη το κεφάλι της στον τοίχο. Το διάλυσε, χυθήκαν τα μυαλά έξω. Το σώμα φυλακή, σωριάστηκε στην άσφαλτο. Ήταν ένα μαύρο κορίτσι, μαύρη σαν και μένα, λίγο πιο μεγάλη από μένα. Εγώ έχω κλείσει τα δεκαπέντε, είμαι στα sweet sixteen, έχω πίκρα, θυμό και φόβο. Τώρα δεν με χτυπάει κανείς. Στην αρχή με δέσανε στους κρίκους για να μάθω να κάνω

αυτό που κάνω. Στους πελάτες ό,τι κάνω το κάνω με την παλάμη μου, Velvet palm, με ζητούν, με θέλουν. Όσοι έρχονται ξανάρχονται. Μισώ τη σάρκα που γεννάει τέτοια επιθυμία... Το δικό μου τ' όνομα το κρατάω κρυφό. Ο Αλέξης ο Μπάτσος –μου είπε ότι είναι μπάτσος– στο τμήμα τον γνώρισα, πλήρωσε για μένα, σε αυτόν χρωστάω, αυτός με κουβάλησε εδώ, σ' αυτό το σπίτι, μού 'φερε τον γιο του «Καν' τον άντρα», μου είπε. «Κι οι εκατό μέρες θα γίνουν ενενήντα». Πώς να τον κάνω άντρα; Έτσι γίνεται το αγόρι άντρας; Δεν είπα τίποτα, δέκα μέρες λιγότερες στην κόλαση σκέφτηκα. Μου 'φερε τον γιο του. Ένα ψηλό αγόρι με σπυράκια στα μάγουλα και στο μέτωπο. Ίδια ηλικία με μένα. Του άρεσε το μπάσκετ, μου είπε. Τον ρώτησα τι θέλει να κάνουμε. Μου είπε: «Τίποτα. Ήρθα γιατί με έφερε ο πατέρας μου». «Να ξανάρθεις», του είπα, «να τα λέμε». «Εντάξει», μου είπε. «Αν σε ρωτήσει ο πατέρας σου;» τον ρώτησα. «Εντάξει», μου είπε.

Την άλλη μέρα ήρθε ο Αλέξης, με χτύπησε, πρώτη φορά με χτυπούσε αυτός, μου έσκισε τα ρούχα, με γύρισε μπρούμυτα, μου 'δεσε χέρια και πόδια, κι έχωσε το πέος του πίσω μου. Πόνεσα. Ούρλιαζα από τον πόνο, μαχαίρι που μ' έσκιζε. Ντρεπόμουν. Ήθελα να πεθάνω. «Σε χρεώνω άλλες δέκα μέρες», μου είπε. Την άλλη μέρα ξανά-

φερε τον γιο του. Έμεινε κι αυτός στο δωμάτιο. Το αγόρι του είπε: «Θέλω να μείνω μόνος μαζί της μπαμπά». Ο Αλέξης βγήκε από το δωμάτιο. Το αγόρι ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ξάπλωσα δίπλα του. Με αγκάλιασε και μου ψιθύρισε: «Κάνε πως κάνουμε για να μην σε ξαναχτυπήσει». Τον αγκάλιασα κι εγώ και του είπα «εντάξει», ψιθυριστά. Μετά ξεαγκαλιαστήκαμε κι αρχίσαμε να φωνάζουμε, εγώ κραυγές του έρωτα δήθεν και το αγόρι να μουγκρίζει και να λέει: «Τι γλύκα είναι αυτή», και να τρέχουν δάκρυα από τα μάτια του. Έκλαιγα κι εγώ. «Πώς να του το πω», μου είπε, «Πώς να του το πω;» Δεν ήθελε τις γυναίκες το αγόρι. Του χάιδεψα τα μαλλιά. «Σε νιώθω φίλο», του είπα. «Θα ξανάρθω», μου είπε αυτός. «Δεν το 'χω πει σε κανέναν». Τον βοήθησα να ντυθεί. Ντύθηκα κι εγώ. Μου 'χε πάρει καινούργια ρόμπα ο Αλέξης. Άνοιξε η πόρτα, μπήκε. Στεκόταν απέξω. Κρυφάκουγε, μα εμείς τα είχαμε πει ψιθυριστά τα λίγα λόγια και τα πολλά με τα μάτια... «Μ' αρέσει η Βέλβη», του είπε το αγόρι. «Να την πάρω μια μέρα μαζί μου στο μπάσκετ;» τον ρώτησε. Ο Αλέξης του 'πε «Εντάξει», δεν του χαλούσε χατίρι. Με κοίταξε με μάτι σκοτεινό. Είπε του αγοριού να κατέβει κάτω να τον περιμένει. Το αγόρι βγήκε. Έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Αλέξης περίμενε, τον άκουσε που κατέβαινε τη

σκάλα. Μετά με άρπαξε από τα μαλλιά. «Σε χρεώνω άλλες δέκα ημέρες, πουτάνα, γιατί του βάζεις ιδέες. Όταν τον ξαναφέρω θα σε γαμάει χωρίς να μιλάτε». Με άφησε. Έκανε να φύγει. Κοντοστάθηκε στην πόρτα. Γύρισε με ρώτησε: «Ήταν καλός;» «Σούπερ», του είπα. Κορδώθηκε. Βγήκε. Κλείδωσε ξανά την πόρτα. Έμεινα μόνη. Γδύθηκα, πλύθηκα στο νεροχύτη. Δεν μ' είχε αγγίξει το αγόρι, μα ένιωθα βρόμικη. Τρίφτηκα με το σαπούνι. Γέμισε ο κουβάς, βγήκα, τον άδειασα στον ακάλυπτο. Πότισα τη γλάστρα. Ξάπλωσα. «Ζω», είπα μέσα μου, «αύριο καινούργια μέρα».

Η μάνα μου, πριν πεθάνει στα χέρια μου, μας είχε πει: «Να μείνετε ζωντανοί. Κάθε μέρα είναι καινούργια μέρα». Ο αδελφός μου έτρεμε. «Φίλησέ με», του είπε η μάνα μου. Τη φίλησε. Τη γέμισε αίματα, θραύσματα από τη νάρκη που του 'χε σκίσει το μάγουλο. Εγώ ήμουν άθικτη. Τη μάνα μου η νάρκη την έκοψε στα δύο, της έχυσε τα σωθικά έξω. Τη φίλησα κι εγώ. Ξεψύχωσε με έναν μικρό στεναγμό. Την τραβήξαμε, τη θάψαμε στην άμμο. Το πρωί μας βρήκαν οι στρατιώτες και μας πήγαν στο στρατόπεδο απέναντι από το Αρχιπέλαγος. Με χτύπησε μαλάρια, έβλεπα εικόνες με δαίμονες, αυτές που λένε πως βλέπουν οι *serviteurs* στα *kanzo*.³ Χτυπούσαν τα δόντια μου από το τρέμουλο. Ήρθαν οι γιατροί,

με πήραν στον καταυλισμό τους. Το στρατόπεδο διαλύθηκε. Οι κυανόκρανοι φύγανε. Μου είπαν ο αδελφός μου τους ακολούθησε. Τον υιοθέτησε η γυναίκα του διοικητή τους, Αμερικανός που υπηρετούσε στη Βόνη. Η γυναίκα του ήταν Γερμανίδα. Ο αδελφός μου, όπως κι εγώ, ξέραμε τα γερμανικά. Εγώ ήμουν του θανάτά, δεν ξέρανε αν θα ζήσω ή θα πεθάνω. Άφησε χίλια δολάρια στους γιατρούς να μου τα δώσουν αν ζούσα. Αλλιώς να τα κρατούσαν χορηγία στο όνομά μου. Με φρόντισαν οι γιατροί. Έζησα. Μου έδωσαν τα λεφτά γιατί θα έφευγαν. Ήρθε το αεροπλάνο να τους πάρει, έρχονταν προς τα δω οι «αρουραίοι». Η γιατρός, που με κουράριζε, μου μούσκεψαν τα μάγουλα τα δάκρυά της. «Καρδιά μου», είπε αγκαλιάζοντάς με, «να κάνεις κουράγιο. Δεν μπορώ να σε πάρω μαζί μου, δεν μας το επιτρέπουν. Να θυμάσαι όμως ότι μένω στην Αθήνα, Θωμαή Ανέστη, παθολόγος. Κοίτα να μείνεις ζωντανή». Το ίδιο που μου 'χε πει κι η μάνα μου. Μετά με χάιδεψε κι ήταν το τελευταίο ζεστό χάδι που μου 'δωσε κάποιος.

Άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο πατέρας μου με τον δίσκο. Μύρισε ζεστό κρουασάν. Είχε μαρμελάδα από κυδώνι κι ένα μεγάλο ποτήρι γάλα.